

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **M. H.**, bytem D.D.V. xx, R.u J.n.N., právně zastoupeného: JUDr. Tomášem Chlebounem, advokátem se sídlem AK Paprsková 333/16, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2 **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2010, sp. zn. OÚPSŘ 324/2010-330-rozh.**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 12. 2010 sp. zn. OÚPSŘ 324/2010-330-rozh. se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rychnov u Jablonce nad Nisou, odbor výstavby, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“). č.j. MU/2010/4470, sp. zn. MUS/412/2010 ze dne 6. 10. 2010, kterým stavební úřad zakázal změnu užívání stavby autobazaru prodloužením doby trvání dočasné stavby do 20. 4. 2018, vše na pozemkové parcele p.č. 2655/6 v k.ú. a obci R.u J.n.N

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný rozhodl v rozporu se zásadou legálního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stavební úřad povolil dočasnou stavbu autobazaru na pozemkové parcele p.č. xx v k.ú. a obci R.u J.n.N v roce 1998 za podmínek, které se do současné doby nezměnily, a nebyl tak dán žádný důvod proto, aby bylo rozhodnuto jinak než v roce 1998. Závěr žalovaného o tom, že pozemková parcela p.č. xx v k.ú. R.u J.n.N je určena výhradně k zemědělskému využití považuje žalobce za nesprávný. Žalovaný, stejně jako stavební úřad měli k dispozici rozhodnutí Městského úřadu v Jablonci nad Nisou č.j. ŽP395/97/Rů ze dne

25. 7. 1997, č.j. ŽP91/98/Rů ze dne 9. 3. 1998 a č.j. OŽP375/98/Rů ze dne 14. 7. 1998, ve kterých tento správní orgán udělil souhlas k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, na stavbu autobazaru na pozemkové parcele p.č. 1655/6 v k.ú. Rychnov u Jablonce nad Nisou. Na základě rozhodnutí téhož správního orgánu č.j. OŽP SR2688/98/Rů ze dne 22. 7. 1998 žalobce zaplatit za vyjmutí pozemkové parcely p.č. 2655/6 v obci a v k.ú. Rychnov u Jablonce nad Nisou ze zemědělského půdního fondu 60.606,- Kč. Žalobce napadenému rozhodnutí dále vytýká, že se nevypořádalo s jeho argumenty uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. V odvolání žalobce uváděl, že stavební úřad věc neposoudil z hlediska zásady ochrany oprávněných zájmů žadatele ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, kdy oprávněným zájmem žalobce v projednávaném případě je ekonomické využívání jeho vlastnictví. Ochrana vlastnictví je zakotvena v článku 11 Ústavy (poznámka soudu: správně čl. 11 Listiny základních práv a svobod), kterou však stavební úřad nevzal v úvahu, stejně jako obecné zásady vyjádřené ve správním řádu. Stavební úřad se omezil na formalistický a restriktivní výklad stavebního zákona, ochrana vlastnického práva však nemůže být podřazena pod územní plán, neboť vlastnické právo je zaručeno Ústavou a Ústava je právním předpisem s nejvyšší právní silou. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zdůraznil, že nelze argumentovat souhlasy dotčených orgánů, které byly vydány v době, kdy byla předmětná stavba autobazaru povolena jako stavba dočasná. Důvodem, proč byla stavba autobazaru povolena pouze jako stavba dočasná, bylo, že předmětné územní s pozemkem, na kterém chtěl žalobce stavbu autobazaru povolit, nebylo pokryto územním plánem. Žalobce nemohl předpokládat, že po uplynutí doby, na kterou byla stavba povolena, se tato automaticky k jeho žádosti opětovně prodlouží. Žalobce byl navíc se způsobem povolení stavby jako stavby dočasné srozuměn, proti výroku o povolení stavby jako stavby dočasné se neodvolal. Dočasným povolením užívání předmětné stavby žalobci rovněž nevznikl automaticky právní nárok na zapracování předmětného pozemku, na němž je stavba autobazaru umístěna, do územního plánu jako plochy pro zástavbu, neboť je čistě v pravomoci samosprávy stanovit využití funkčních ploch z hlediska rozvoje obce. Občané obce a vlastníci pozemků v řešeném správním území mají v rámci pořízení územního plánu možnost zákonem předepsanými postupy vstupovat do jeho tvorby, což žalobce také učinil, avšak jeho žádostem o zahrnutí pozemku se stavbou autobazaru do plochy určené k zastavění nebylo ze strany samosprávy vyhověno.

Dne 13. 12. 2011 proběhlo ve věci ústní jednání. Při ústním jednání právní zástupce žalobce zopakoval argumenty uvedené již v žalobě. Zástupce žalovaného odkázal na své vyjádření k podané žalobě a zdůraznil významnou změnu okolností oproti roku 1998, tj. existenci nového územního plánu. Krajský soud provedl důkaz kopií části aktuálního územního plánu, ze kterého vyplynulo, že funkční využití pozemkové parcely p.č. xx v k.ú. R.u J.n.N je zemědělská plocha - orná půda. Jako hlavní využití je uvedeno, že se jedná o pozemek sloužící k hospodaření na zemědělské půdě, jako nepřípustné využití je pak uvedena veškerá stavební činnost nesouvisející s hlavním a přípustným využitím. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce si je této skutečnosti vědom a opakovaně se také snažil o změnu, tj. o začlenění pozemku se stavbou autobazaru do plochy určené k zastavení, této jeho žádosti však

nebylo vyhověno. Dále byl proveden důkaz rozhodnutí Městského úřadu v Jablonci nad Nisou – technického odboru, oddělení životního prostředí č.j. ŽP 395/97/Rů ze dne 25. 7. 1997, č.j. ŽP 91/98/Rů ze dne 9. 3. 1998 a č.j. OŽP 375/98/Rů ze dne 14. 7. 1998, kterými byl vydán souhlas k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu na stavbu autobazaru na parcele p.č. 2655/6. Z rozhodnutí téhož správního orgánu č.j. OŽP SR 2688/98/Rů ze dne 22. 7. 1998 bylo zjištěno, že za toto trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu na stavbu autobazaru byl žalobci předepsán odvod ve výši 60.606,- Kč. Z dalšího rozhodnutí téhož správního orgánu č.j. OŽP 53002/2010 ze dne 1. 6. 2010 bylo zjištěno, že tento správní orgán prohlásil část parcely č. 2655/6 o výměře 0,0729 ha v k. ú. R.u J.n.N za součást zemědělského půdního fondu a konstatoval, že se jedná o pozemek využívaný jako trvalý travní porost.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Dne 22. 12. 2010 obdržel stavební úřad od žalobce oznámení změny v užívání stavby autobazaru na pozemkové parcele p.č. xx, spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby do 20. 4. 2018 s tím, že se nejedná o nový způsob užívání stavby. Zamýšlenou změnu žalobce odůvodnil pokračováním v podnikání. Stavební úřad s odkazem na § 127 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) rozhodnutím sp. zn. MUS/412/2010 ze dne 6. 10. 2010 výše popsanou změnu užívání stavby autobazaru zakázal. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že požadovaná změna není v souladu se záměry územního plánování, když dle platného územního plánu vydaného zastupitelstvem obce 2. 3. 2009 není pozemková parcela p. č. xx určena k žádné výstavbě a jeho funkční využití je plocha zemědělská - orná půda, s hlavním využitím jako pozemek sloužícího k hospodaření na zemědělské půdě. Jako nepřipustné využití je uvedena veškerá stavební činnost nesouvisející s hlavním a přípustným využitím. Žalobce podal zastupitelstvu obce žádosti o změnu funkčního využití pozemku, ale všechny podané žádosti byly zastupitelstvem zamítnuty. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, obsah odvolání je prakticky shodný s podanou žalobou. O žalobcově odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že stavební úřad v roce 1998 povolil předmětnou stavbu pouze jako stavbu dočasnou před schválením územního plánu. Dle platného územního plánu vydaného zastupitelstvem dne 2. 3. 2009 není pozemková parcela p.č xx určena k žádné výstavbě a její využití je plocha zemědělská – orná půda, s hlavním využitím jako pozemek sloužící k hospodaření na zemědělské půdě. Žalobce podal žádosti na zastupitelstvo obce o změnu funkčního využití pozemku, ale všechny podané žádosti v různých časových intervalech byly zastupitelstvem zamítnuty. Námitka rozporu se zásadou legitimního očekávání proto dle žalovaného není relevantní, neboť žalobce nemohl vzhledem k výše uvedenému očekávat, že k oznámené změně v užívání stavby autobazaru spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby do 20. 4. 2008 bude stavebním úřadem udělen souhlas.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Napadené rozhodnutí a rozhodnutí mu předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou žalobního tvrzení je porušení zásady legitimního očekávání při rozhodování správních orgánů obou stupňů. Dle § 2 odst. 4 správního řádu *dbá správní orgán, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly*. Již z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že žalobce se v projednávaném případě na zásadu legitimního očekávání vyjádřenou v tomto ustanovení odvolávat nemůže. V projednávaném případě není sporu o tom, že stavba autobazaru byla žalobci povolena v roce 1998 jako stavba dočasná. Po uplynutí doby dočasného užívání předmětné stavby žalobci automaticky nevznikl nárok na její další trvání, jediným legitimním postupem k prodloužení doby trvání a užívání stavby byl postup dle § 126 stavebního zákona, který však v odstavci 3 jako podmínku pro změnu užívání (v projednávaném případě prodloužení užívání) stavby uvádí mimo jiné soulad takové změny se záměry územního plánování. Požadavek obsažený v odstavci 3 se týká zejména souladu se schválenou (vydanou) územně plánovací dokumentací a s vydanými územními rozhodnutími. Rozhodnutí Městského úřadu v Jablonci nad Nisou – technického odboru, oddělení životního prostředí, kterými byl při ústním jednání proveden důkaz a která sloužila jako podkladová rozhodnutí pro dočasné povolení stavby autobazaru v roce 1998, nejsou způsobila ovlivnit rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného v roce 2010. V projednávané věci je rozhodný platný územní plán vydaný zastupitelstvem dne 2. 3. 2009, dle kterého pozemek p.č. xx není určen k žádné výstavbě a jeho využití je plocha zemědělská - orná půda, s hlavním využitím jako pozemek sloužící k hospodaření na zemědělské půdě. Z vyjádření zástupce žalobce při ústním jednání vyplynulo, že se žalobce bez úspěchu opakovaně snažil dosáhnout změny v územním plánu tak, aby pozemek se stavbou autobazaru byl začleněn do plochy určené k zastavení. Za situace, kdy se žalobci nepodařilo svůj záměr prosadit, nemohl stavební úřad a potažmo ani žalovaný rozhodnout jinak, než že změnu v užívání stavby zakázal, neboť platný územní plán je pro správní orgány závazný. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí závazností územního plánu argumentoval, je zřejmé, že nepřijal žalobcovu ústavněprávní argumentaci přednosti vlastnického práva. Ani vlastnické právo totiž není neomezené. Vlastnické právo žalobce ve své podstatě dotčeno nebylo, jeho omezení vyplývá z legitimního cíle vnitrostátní úpravy (stavebního zákona). K nepřiměřenému omezení vlastnického práva žalobce (čl. 4 odst. 4 Listiny) proto dle názoru krajského soudu nedošlo.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, náhradu nákladů nežádal. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 13. prosince 2011

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu